

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 26 kwietnia 2019 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 1154)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem przedłożonej Senatowi ustawy jest wprowadzenie zmian w szeregu ustaw regulujących status zawodowy funkcjonariuszy służb mundurowych w zakresie umożliwiającym rehabilitację prawną i powrót do służby uniewinnionego w postępowaniu karnym funkcjonariusza, który został zwolniony ze służby z powodu wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby – za czyn wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa i przewinienia dyscyplinarnego.

Uchwalona przez Sejm ustawa była projektem senackim, który realizował postulaty zawarte w petycji indywidualnej oznaczonej nr. P9–04/17, wniesionej do Senatu w dniu 1 lutego 2017 r. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem przepisu art. 135r ust. 5 ustawy o Policji wznowienie postępowania dyscyplinarnego było niemożliwe po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego, co nie uwzględniało realiów funkcjonowania polskiego wymiaru sprawiedliwości, a zwłaszcza tego, że postępowania karne nierzadko toczą się dłużej niż 5 lat.

W przypadku wnoszącego petycję proces karny zakończył się prawomocnym orzeczeniem uniewinniającym dopiero po 12 latach. W tej sytuacji, przepis uniemożliwiający wznowienie postępowania dyscyplinarnego ze względu na upływ 5 lat, niweczył szansę na

rehabilitację i naruszał prawo do ochrony reputacji i dobrego imienia niewinnionego policjanta.

Ważnym w pracach nad projektem opiniowanej ustawy okazał się wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2016 r. (sygn. akt SK 18/14) w którym TK orzekł, że przywoływany wyżej art. 135r ustawy o Policji (określający 5-letni termin na wznowienie) nie narusza wprawdzie Konstytucji jednak rozstrzygnięcie takie było efektem zbyt wąskiego zakresu zaskarżenia. Trybunał wskazał w uzasadnieniu, że „ustawodawca powinien rozważyć czy jeśli kara dyscyplinarna stanowi substytut kary kryminalnej lub środka karnego, nie byłoby pożądane wprowadzenie zbliżonej do przyjętej w postępowaniu karnym konstrukcji wznowienia postępowania, ograniczonego terminowo tylko w przypadku wznowienia postępowania na niekorzyść oskarżonego”.

Problem ten zostaje rozwiązany opiniowaną ustawą analogicznie w przepisach ustaw regulujących sytuację prawną funkcjonariuszy następujących służb mundurowych: Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Ochrony Państwa oraz Straży Marszałkowskiej.

Ustawa proponuje całkowite zniesienie terminowego ograniczenia prawa funkcjonariusza do złożenia wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na jego korzyść w przypadku postępowań dyscyplinarnych zakończonych orzeczeniem o wydaleniu ze służby, z wyjątkiem funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Jednocześnie, ze względu na znaczną liczbę funkcjonariuszy oraz toczących się w stosunku do nich spraw, ustala generalnie 10-letni termin do wniesienia wniosku o wznowienie każdego innego prawomocnie zakończonego postępowania dyscyplinarnego.

W przepisach kolejnych zmienianych ustaw katalog przesłanek wznowienia postępowania dyscyplinarnego uzupełnia się o (zawartą w dodawanych przepisach jako pkt 5), kolejną podstawę wznowienia, która stanowi, że postępowanie dyscyplinarne można wznowić w przypadku, gdy prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa, przestępstwa skarbowego, wykroczenia lub wykroczenia skarbowego albo

z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania karnego albo art. 5 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia).

W art. 9 zmieniającym ustawę o Straży Marszałkowskiej dodana została zmiana przepisu upoważniającego Radę Ministrów do wydania rozporządzenia, w którym rozszerzono zakres upoważnienia o kwestie związane ze szczegółowym uregulowaniem w rozporządzeniu warunków przeprowadzania legitymowania, ujęcia osoby, przeglądania zawartości bagażu oraz tzw. kontroli bezpieczeństwa stanowiącej swego rodzaju kalkę kontroli osobistej.

W art. 12 ustawy wprowadza się przepis przejściowy, który pozwoli, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, na wniesienie wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego tym policjantom (i innym funkcjonariuszom), którzy zostali zwolnieni ze służby z powodu orzeczenia o wydaleniu ze służby za przewinienie dyscyplinarne, które wypełniało jednocześnie znamiona przestępstwa (skarbowego) lub wykroczenia (skarbowego), a którzy w postępowaniu karnym (lub wykroczeniowym) zostali w sprawie toczącej się o ten sam czyn uniewinnieni lub postępowanie zostało umorzone z powodu niepopelnienia przestępstwa lub z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego. W przypadku śmierci zwolnionego ze służby funkcjonariusza uprawnienie do wystąpienia z wnioskiem uzyskają wskazani w ustawie członkowie rodziny zmarłego.

W art. 14 ustawa przewiduje standardowy 14-dniowy okres *vacatio legis*. Wyjątki określone w pkt 1–3 wynikają z potrzeby dostosowania terminów wejścia w życie niektórych zmienianych w ustawie przepisów, do terminów wejścia w życie trzech innych ustaw, znowelizowanych przepisami wprowadzonymi do ustawy na etapie prac sejmowych, chodzi o:

- ustawę z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych, która wejdzie w życie dnia 12 lipca 2019 r.,
- ustawę z dnia 14 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, która weszła już w życie, jednak objęte nowelą przepisy upoważniające do wydania rozporządzenia zostają objęte 4-miesięcznym okresem *vacatio legis* mającym pozwolić na sporządzenie tekstu odpowiedniego aktu wykonawczego,
- ustawę z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, która w art. 82 pkt 5

nowelizuje ustawę o Służbie Więziennej, a zmiana ta, zgodnie z art. 108 tej samej ustawy, ma wejść w życie po upływie roku od dnia ogłoszenia ustawy, czyli w dniu 23 stycznia 2020 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa jest efektem prac nad senackim projektem ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2185).

Pierwsze czytanie projektu ustawy miało miejsce w dniu 6 lutego 2018 r. na posiedzeniu sejmowej Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych.

Komisja przedstawiła sprawozdanie w dniu 10 kwietnia 2019 r. wraz z licznymi poprawkami. Polegały one na:

- pozbawieniu funkcjonariuszy ABW, AW i CBA nie ograniczanego terminem prawa do złożenia wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść, w przypadku postępowań dyscyplinarnych zakończonych orzeczeniem o wydaleniu ze służby, które uzyskali w uchwalonym przez Senat projekcie ustawy,
- dodaniu w poszczególnych zmienianych ustawach przepisu oznaczonego jako pkt 5, w którym określa się nową podstawę wznowienia postępowania dyscyplinarnego, która stanowi, że postępowanie dyscyplinarne można wznowić w przypadku, gdy prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania – w senackim projekcie ustawy zmiana taka była wprowadzona jedynie do tekstu ustawy o Policji,
- uprawnieniu rzecznika dyscyplinarnego do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w przypadku śmierci funkcjonariusza, jeżeli w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stracił moc lub uległ zmianie przepis będący podstawą wydania orzeczenia dyscyplinarnego,
- zmianie definicji członka rodziny zmarłego funkcjonariusza,
- rozszerzeniu ustawy, w celu ujednoczenia uprawnień przyznawanych ustawą o funkcjonariuszy innych trzech służb, czyli o nowelizację ustaw: o Państwowej Straży Pożarnej, o Służbie Ochrony Państwa oraz o Straży Marszałkowskiej,
- rozszerzeniu treści ustawy o szereg nowych przepisów, w tym nowelizację trzech innych ustaw, w celu wprowadzenia zmian techniczno-legislacyjnych, czego

konsekwencją stało się również dodanie art. 13 ustawy oraz zmiana przepisu określającego *vacatio legis* ustawy.

Drugie czytanie projektu ustawy miało miejsce na 80. posiedzeniu Sejmu. W jego trakcie nie zgłoszono poprawek. W dniu 12 kwietnia 2019 r. Sejm uchwalił ustawę.

III. Uwagi szczegółowe i propozycje poprawek

1) w art. 3 zmieniającym ustawę o Państwowej Straży Pożarnej, w art. 124k dokonano zmiany ust. 2 i 3 wskazując nową podstawę wznowienia postępowania oraz wydłużając czas na wznowienie do lat 10. Dodany został również przepis stanowiący, że termin ograniczający możliwość wznowienia postępowania nie dotyczy spraw zakończonych orzeczeniem dyscyplinarnym o wydaleniu ze służby.

Przepis ust. 2 wydłuża do 10 lat możliwość wznowienia postępowania co powoduje, że możliwe będzie wszczynanie spraw po ustaniu karalności czynu będącego przewinieniem dyscyplinarnym. W takim przypadku komisja dyscyplinarna i tak nie będzie mogła wydać orzeczenia ze względu na ustanie karalności przewinienia. Przepisy ustawy powinny być uzupełnione o przepis, który w takiej sytuacji zapobiegnie wszczynaniu postępowania, które i tak nie mogłoby być zakończone orzeczeniem innym niż umarzającym postępowanie.

Propozycja poprawki:

– w art. 3 w pkt 2:

- a) w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 3a” zastępuje się wyrazami „ust. 3a i 3b”,
- b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności czynu.”;

2) w tymże art. 3 w pkt 2, w dodawanym ust. 3a stanowi się, że terminy określone w ust. 2 i 3 nie mają zastosowania do spraw zakończonych prawomocnym orzeczeniem o wydaleniu ze służby.

W przypadku ust. 2 oznacza to, że postępowanie dyscyplinarne mogłoby być wznowione na niekorzyść pomimo upływu 10 lat oraz pomimo tego, że orzeczona w postępowaniu dyscyplinarnym kara była już najsurowszą z kar pozostających w dyspozycji

komisji dyscyplinarnej. W takiej sytuacji wydaje się, że z treści przepisu ust. 3a powinno być usunięte, jako zbędne, odesłanie do terminu, o którym mowa w ust. 2.

Propozycja poprawki:

– w art. 3 w pkt 2, w ust. 3a wyrazy „ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „ust. 3”;

3) w ustawach zmienianych w art. 4 i 5 przyznane ustawą prawo do bycia zrehabilitowanym i prawo powrotu do służby doznaje istotnego ograniczenia. Funkcjonariusze trzech służb: ABW, AW i CBA nie mogą liczyć na nieograniczone terminem prawo do złożenia wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść, w przypadku postępowań dyscyplinarnych zakończonych orzeczeniem o wydaleniu ze służby, w przypadku gdy prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania.

Oznacza to, że nowe przepisy ustaw zmienianych w art. 4 i 5, zakazujące wznowienia postępowania dyscyplinarnego po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego, niweczą szansę na rehabilitację i nie służą ochronie reputacji i dobrego imienia uniewinnionych w postępowaniu karnym funkcjonariuszy tych trzech służb.

Uchwalony przez Senat projekt ustawy nie różnicował sytuacji tych funkcjonariuszy w stosunku do uprawnień pozostałych służb. Dokonana na etapie prac sejmowych zmiana wprowadziła zróżnicowanie sytuacji prawnej funkcjonariuszy, nie prezentując otwarcie podstaw, ani uzasadnienia takiego różnicowania.

Tymczasem w prowadzonych nad projektem opiniowanej ustawy pracach, zarówno w Sejmie jak i w Senacie wielokrotnie podkreślano potrzebę ujednoczenia sytuacji poszczególnych służb w zakresie przedmiotowym zakreślonym ustawą. Kierując się właśnie taką potrzebą Sejm dodał przecież przepisy nowelizujące kilka kolejnych ustaw pragmatycznych.

Nasuwa się w tym miejscu potrzeba oceny przyjętego rozwiązania w świetle konstytucyjnej zasady równości. Jej charakter i treść wyrażona przede wszystkim w art. 32 ust. 1 Konstytucji była przez Trybunał objaśniana już wielokrotnie (patrz str. 16 i 17, wyrok TK z dnia 11 grudnia 2018 r. (sygn. akt P 133/15).

W świetle orzecznictwa tam przywołanego z art. 32 ust. 1 Konstytucji wynika nakaz równego traktowania podmiotów podobnych, czyli mających wspólną cechę istotną (relewantną). Jeżeli podmioty mające wspólną cechę istotną zostałyby potraktowane przez prawodawcę odmiennie, wskazywałby to na naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Z zasady równości wynika m.in. to, że prawodawca przyznając jednostkom określone uprawnienia, nie może określać kręgu osób uprawnionych w sposób dowolny. Musi przyznać dane uprawnienie wszystkim podmiotom charakteryzującym się daną cechą istotną. Ponadto równość wobec prawa wymaga wykazania zasadności takiego, a nie innego kryterium różnicowania.

W omawianym przypadku (art. 4 i 5) kryterium zróżnicowania pozostaje nieznane, zaś **cechę istotną (relewantną) wyznacza zakres podmiotowy ustawy** – jest to bycie funkcjonariuszem służb mundurowych, podlegającym postępowaniu dyscyplinarnemu za ewentualnie popełnione czyny wyczerpujące znamiona przewinień dyscyplinarnych.

„Zasada równości nie ma charakteru bezwzględnego i może podlegać ograniczeniom. Muszą one jednak spełniać przesłanki, które składają się na utrwalony w orzecznictwie **trójelementowy test dopuszczalności różnicowań**.

Aby go zastosować **należy wskazać podstawę zróżnicowania** i sprawdzić czy odpowiada ono wymogom:

1) relewancji, a więc czy pozostaje w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, muszą mieć zatem charakter racjonalnie uzasadniony. Nie wolno dokonywać zróżnicowania według dowolnie ustalonego kryterium;

2) proporcjonalności, istnieje konieczność sprawdzenia czy waga interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć pozostaje w proporcji do wagi naruszonych interesów;

3) powiązania z innymi normami, zasadami lub wartościami konstytucyjnymi, które uzasadniają odmienne traktowanie. Jedną z tych zasad jest zasada sprawiedliwości społecznej. Zróżnicowanie podmiotów ma więc znacznie większe szanse uznania za zgodne z Konstytucją, jeżeli pozostaje w zgodzie z zasadami sprawiedliwości społecznej lub służy urzeczywistnieniu tych zasad.

Zostaje ono natomiast uznane za niekonstytucyjną dyskryminację (uprzywilejowanie), jeżeli nie znajduje podtrzymania w zasadzie sprawiedliwości społecznej.”

W świetle powyższego, w przypadku braku wskazania podstawy różnicowania wytrzymującej test dopuszczalności różnicowań, należy rozważyć wprowadzenie następujących poprawek:

Propozycje poprawek:

1) w art. 4 w pkt 1, w art. 147b dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do spraw o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem o wydaleniu ze służby.”;

2) w art. 5 w pkt 1:

a) po lit. b dodaje się lit. ... i ... w brzmieniu:

„...) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.”,

...) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do spraw o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem o wydaleniu ze służby.”,”

b) lit. c:

– polecenie nowelizacyjne otrzymuje brzmienie:

„ust. 6 otrzymuje brzmienie:”,

– skreśla się ust. 5;

4) w art. 7 zmieniającym ustawę o Służbie Więziennej treść nowelizowanego art. 261 należy uzupełnić o dwie kwestie, które wynikają z potrzeby ujednoczenia przepisów dotyczących postępowania dyscyplinarnego w poszczególnych służbach mundurowych. Zmiany te zostały zaproponowane w trakcie prac sejmowych i dotyczą:

1) wprowadzenia przepisu oznaczanego jako pkt 5, w którym określa się nową podstawę wznowienia postępowania dyscyplinarnego, która stanowi, że postępowanie dyscyplinarne można wznowić w przypadku, gdy prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania;

- 2) odejścia od definicji członka rodziny uprawnionego do występowania z wnioskiem o wznowienie postępowania i zastąpienie jej wyliczeniem grupy osób uprawnionych.

Zmiany takie zostały dokonane w ustawach zmienianych w art. 1, art. 4, art. 5, art. 6, art. 8 oraz w art. 9. Pominięte zostały przepisy ustaw, o których mowa w art. 2 i w art. 3 gdyż podstawy wznowienia postępowania są określone w tych przypadkach w rozporządzeniach.

W przypadku Służby Więziennej sytuacja jest odmienna i nic nie stoi na przeszkodzie by uzupełnić przepisy art. 261 o zmiany analogiczne do tych, dokonanych w przepisach ustaw zmienianych w art. 1, art. 4, art. 5, art. 6, art. 8 oraz w art. 9.

Propozycje poprawek:

– w art. 7 w pkt 3:

a) przed lit a dodaje się lit. ... i ... w brzmieniu:

„...”) w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego albo w art. 5 § 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2018 r. poz. 475, z późn. zm.);”

...) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postępowanie dyscyplinarne wznawia się z urzędu lub na wniosek ukaranego. W przypadku jego śmierci postępowanie wznawia się na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przysposabiającego lub przysposobionego.”

b) dodaje się lit. c i d w brzmieniu:

„c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. O wznowieniu postępowania dyscyplinarnego z urzędu zawiadamia się ukaranego albo, w przypadku jego śmierci, jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwo, przysposabiającego lub przysposobionego.”

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ukaranemu oraz osobom, o których mowa w ust. 6, służy zażalenie do wyższego przełożonego dyscyplinarnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia; na

postanowienie wydane przez Ministra Sprawiedliwości przysługuje w takim samym terminie wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy.”.”;

5) w art. 9 ustawy zawarto przepisy zmieniające ustawę o Straży Marszałkowskiej. W zmianie pierwszej, dotyczącej art. 12 ust. 8 ustawa zmienia przepis upoważniający Radę Ministrów do wydania rozporządzenia, w którym rozszerza się zakres upoważnienia o kwestie związane ze szczegółowym uregulowaniem w rozporządzeniu szczegółowych warunków przeprowadzania legitymowania, ujęcia osoby, przeglądania zawartości bagażu oraz tzw. kontroli bezpieczeństwa stanowiącej swego rodzaju kontrolę osobistą.

Dotychczasowy przepis pozwalał na uregulowanie w rozporządzeniu jedynie treści pouczeń oraz wzory protokołów.

Treść przepisu upoważniającego, w obecnie uchwalonym brzmieniu wydaje się bezpośrednio nawiązywać do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 grudnia 2017 r. (sygn. akt K 17/14). Kwestionowane w tej sprawie w skardze przepisy rozporządzeń regulujące szczegółowy sposób wykonywania niektórych uprawnień funkcjonariuszy, dotyczących kontroli osobistej, sprawdzenia zawartości odzieży oraz przeglądania zawartości bagażu, okazały się być niezgodne z art. 41 ust. 1 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Sporządzone w wyniku zbyt szeroko ujętych upoważnień przepisy wykonawcze wyznaczają granice wkroczenia władzy publicznej w sferę prywatności i wolności osobistej oraz nietykalności osobistej.(...) Materia ta, jako ściśle związana ze sferą konstytucyjnie chronionego prawa do prywatności i wolności osobistej, powinna zostać uregulowana w ustawie. Przeniesienie jej do aktu prawnego rangi podustawowej narusza konstytucyjny standard, nakazujący w ustawie uregulować wypadki ingerencji w wymienione prawa i wolności.

Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę na to, że o sformułowaniu zarzutu niekonstytucyjności przesądziło uregulowanie na poziomie rozporządzeń elementów trybu (procedury) tejże kontroli, będącej niewątpliwie ograniczeniem nietykalności i wolności osobistej. Trybunał wskazał, że przepis art. 41 ust. 1 Konstytucji przesądza o konieczności zamieszczenia w ustawie nie tylko wszystkich materialnoprawnych przesłanek ograniczeń tej wolności, ale też wszystkich przesłanek określających bezpośrednio jego tryb (procedurę).

Trybunał stwierdził: „lektura powołanych norm upoważniających do wydania rozporządzeń dowodzi niefrasobliwości ustawodawcy, który „szerokim gestem” scedował funkcje prawodawcze na organy władzy wykonawczej, pozwalając im regulować „sposób postępowania”, „tryb dokonywania kontroli”, „zakres i sposób wykonywania czynności” czy „szczegółowy tryb wykonywania czynności”. Tak ujęta delegacja do wydania rozporządzenia jawi się jako szczególnie rozległa – nieomal blankietowa.”.

Omawiany przepis zawiera takie właśnie upoważnienie pozwalające uregulować w rozporządzeniu „szczegółowe warunki przeprowadzania czynności” pośród których znajdują się między innymi: przeglądanie zawartości bagaży czy kontrola bezpieczeństwa polegająca na sprawdzeniu zawartości odzieży i obuwia, przedmiotów znajdujących się na ciele osoby, **wraz z żądaniem zdjęcia odzieży i obuwia, sprawdzeniu jamy ustnej, nosa, uszu i włosów osoby.**

Przepis stanowi również, że rozporządzenie określi jakie uprawnienia będą przysługiwać osobie, wobec której czynności są podejmowane.

Tak szeroka formuła upoważnienia, budzi obawy co do jego zgodności z zasadami wyrażanymi w Konstytucji i pozwala sądzić, iż przepisy rozporządzenia sformułowanego w oparciu o nie mogą powtórzyć błędy wskazane w zaskarżonych podobnych rozporządzeniach, co do których stwierdzono ich niezgodność z Konstytucją.

Propozycje poprawek (do łącznego głosowania):

- w art. 9 skreśla się pkt 1;
- w art. 11 skreśla się pkt 2;
- w art. 14 skreśla się pkt 2.

6) w art. 10 należy wprowadzić drobną poprawkę redakcyjną, gdyż w zmienianym art. 63 w pkt 3 wyrazy „4a” występują dwukrotnie.

Propozycja poprawki:

- w art. 10 po wyrazach „w pkt 3” dodaje się wyrazy „użyty dwukrotnie”.

Beata Mandylis

Główny legislator